

Εξελίξιμο

Εισαγωγή

Η αναπαραγωγή και η εξέλιξη κάθε οργανωμένου συστήματος είναι από τις πιο καθοριστικές λειτουργίες του. Στον ελληνικό πανεπιστημιακό χώρο, η λειτουργία αυτή χαρακτηρίζει και την προσωπική επαγγελματική εξέλιξη των πανεπιστημιακών και χαρακτηρίζεται από διάφορες τάσεις που αντιπαλεύουν μεταξύ τους. Αυτή η «πάλη των τάσεων» αντανακλάται στις συχνές αλλαγές του νομικού πλαισίου καθώς και στις συχνά υψηλού επιπέδου, αλλά και καμιά φορά επεισοδιακές διαδικασίες εκλογής μελών ΔΕΠ.

Πολλά είναι τα στραβά και ανάποδα αυτής της λειτουργίας, που όμως δεν είναι ελληνική αποκλειστικότητα. Συνάδελφος από το Πανεπιστήμιο της Μπολόνιας μας εξήγησε μια ενδιαφέρουσα εκδοχή για τη διαδικασία της πανεπιστημιακής ανανέωσης/αναπαραγωγής στον Ιταλικό χώρο: Κάθε καθηγητής φροντίζει να βρει ένα διάδοχο χειρότερο από τον ίδιο, για λόγους που είναι ευνόητοι ακόμη και στην Ελλάδα. Με τα χρόνια, η κατάσταση οδηγείται σταδιακά από τη μετριότητα στην πλήρη αποβλάκωση, έτσι που ο παντελώς βλάκας καθηγητής, μη μπορώντας να ξεχωρίσει τον χειρότερο από τον καλύτερο, θα κάνει το λάθος να πάρει για διάδοχο κάποιον πολύ καλόν. Έτσι ξαναξεκινά ο κύκλος.

Εμφανέστατα, η πιο πάνω ιστορία θέλει να διακωμωδήσει υπαρκτά προβλήματα. Όμως επιδέχεται και θετική ανάγνωση. Με δεδομένο ότι το Πανεπιστήμιο της Μπολόνιας είναι το αρχαιότερο πανεπιστήμιο συνεχούς λειτουργίας παγκοσμίως και καταφέρνει να λειτουργεί για πάνω από 900 χρόνια (ιδρύθηκε περί το 1088), η ιστορία είναι ενθαρρυντική: Ακόμη και με τους χειρότερους όρους επιλογής νέου προσωπικού το σύστημα θα επιβιώσει. Για κάποιον που διακατέχεται από το άγχος να παραχωρήσει τη θέση του στην επόμενη γενιά με καλούς όρους η ιστορία είναι έως και αγχολυτική: Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη μέριμνα αφού το σύστημα τα καταφέρνει μόνο του.

Δεν θέλουμε όμως να ταυτιστούμε με το κυνικό μέρος της πιο πάνω ιστορίας. Έχουμε κάνει μερικές σκέψεις, έχουμε συγκροτήσει απόψεις και τις έχουμε πρόσφατα κωδικοποιήσει έτσι που να μας βοηθούν να παίρνουμε θέση σε διάφορα διλήμματα που συχνά τίθενται σε διαδικασίες εκλογής ή εξέλιξης μελών ΔΕΠ. Η δημοσιοποίηση αυτών των απόψεων (σύμφωνα με τη γνωστή στρατηγική—disclosure—της θεωρίας παιγνίων) μέσω των προσωπικών ιστοσελίδων μας έχει τρεις επιδιώξεις. Η πρώτη είναι να αυτοδεσμευτούμε για τον τρόπο που θα ψηφίζουμε στο μέλλον, πιστεύοντας ότι αυτό θα διευκολύνει την απεμπλοκή μας από διλήμματα και θα μας βοηθήσει ως προς τη συνέπεια που κατά κανόνα επιδιώκουμε. Η δεύτερη είναι να ξέρουν εκ των προτέρων οι υποψήφιοι που τυχαίνει να μας έχουν στο εκλεκτορικό σώμα τους ή στην εισηγητική επιτροπή τους τον τρόπο που σκεφτόμαστε, ψηφίζουμε ή εισηγούμαστε. Πιστεύοντας ότι «οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους» ευελπιστούμε αυτή η δημοσιοποίηση να βελτιώσει τις σχέσεις μας με συναδέλφους από το ΕΜΠ ή και άλλα πανεπιστημιακά ιδρύματα που τυχαίνει να συμμετέχουμε σε όργανα που τους κρίνουν. Είμαστε μάλιστα πεπεισμένοι ότι οι απόψεις που δημοσιοποιούμε δεν πρόκειται να βλάψουν κανένα συνάδελφο, ούτε το πανεπιστήμιο. Η τρίτη επιδίωξή μας είναι να προκαλέσουμε το ενδιαφέρον των συναδέλφων και με τη συζήτησή τους να αναθεωρήσουμε προς το καλύτερο αυτές τις απόψεις.

Ελάχιστα κριτήρια υπερψήφισης

Από την εμπειρία μας έχουμε διαπιστώσει ότι μερικές από τις πιο δύσκολες εκλογές είναι αυτές με έναν μοναδικό υποψήφιο, που τα τυπικά και ουσιαστικά προσόντα του είναι μέτρια ή φτωχά. Η προφανής λύση, «αφού έναν έχουμε ας τον ψηφίσουμε» δεν είναι βέλτιστη. Ούτε είναι προφανές ότι με τα χρόνια που περνούν θα πρέπει αυτόματα να ανεβαίνουμε βαθμίδες. Κατά τη γνώμη μας χρειάζεται κάποιος να εκπληρώνει ορισμένες ελάχιστες απαιτήσεις για να μπορεί να ψηφιστεί για πλήρωση νέας θέσης ΔΕΠ ή για εξέλιξη σε επόμενη.

Ο νόμος είναι σαφής ως προς την ελάχιστη απαίτηση προϋπηρεσίας (π.χ. ορισμένα χρόνια—ανάλογα με τη βαθμίδα—αυτοδύναμης διδασκαλίας ή εργασίας σε αναγνωρισμένα ερευνητικά κέντρα κτλ.). Όμως για τα πιο καθοριστικά κριτήρια που ο νόμος θέτει, αφενός το «συνολικό διδακτικό έργο των κρινόμενων» και αφετέρου η «συνολική τους επιστημονική και ερευνητική δραστηριότητα, με έμφαση στη διεθνή τους παρουσία» δεν έχουν τεθεί ελάχιστες απαιτήσεις. Για παράδειγμα ο νόμος αναφέρει ότι για την εκλογή απαιτούνται «πρωτότυπες δημοσιεύσεις σε επιστημονικά περιοδικά» χωρίς να καθορίζει (και ορθά, γιατί αυτό δεν είναι θέμα του νόμου) τον αριθμό τους. Δίνεται επομένως περιθώριο για τη συγκρότηση υποκειμενικών κριτηρίων για την υπερψήφιση ενός υποψηφίου. Τα τρία κριτήρια που περιγράφουμε και επεξηγούμε πιο κάτω είναι απλά, μετρήσιμα και πραγματικά ελάχιστα. Δηλαδή δεν πρόκειται για κριτήρια υψηλών απαιτήσεων, αλλά κριτήρια αποφυγής υπερβολικά χαμηλών απαιτήσεων. Τα κριτήρια αυτά είναι αναγκαίες συνθήκες (αν ο κρινόμενος δεν εκπληρώνει έστω και ένα από τα τρία κριτήρια δεν μπορούμε να τον υπερψηφίσουμε) αλλά όχι ικανές. Πρόκειται, με άλλα λόγια, για κριτήρια-φίλτρα, που αν δεν τηρούνται δεν νομίζουμε ότι χρειάζεται να προχωρούμε στην ανάλυση των υποψηφιοτήτων. Η χρονική αναφορά καθενός κριτηρίου είναι διττή, όπως επιβάλλει και ο νόμος: η συνολική διαδρομή του υποψηφίου και η τελευταία πενταετία.

Κριτήριο 1 – Ερευνητική δραστηριότητα και αναγνώριση: Ο κρινόμενος θα πρέπει να έχει h-index, βασισμένο στις αναφορές άλλων στις εργασίες του, συνολικά τουλάχιστον ίσο με τον αριθμό της βαθμίδας εξέλιξης για την οποία κρίνεται και για την τελευταία πενταετία τουλάχιστον 1.

Διευκρίνιση 1: Αριθμός βαθμίδας = 1 για λέκτορα, 2 για επίκουρο καθηγητή, 3 για αναπληρωτή καθηγητή και 4 για καθηγητή.

Διευκρίνιση 2: Ο h-index (h) υπολογίζεται από τα στοιχεία του ISI Web of Science ή του Scopus.

Διευκρίνιση 3: Για τον υπολογισμό του h λαμβάνονται υπόψη μόνο οι ετεροαναφορές.

Διευκρίνιση 4: Για τον υπολογισμό του h της τελευταίας πενταετίας λαμβάνονται υπόψη μόνο αναφορές σε εργασίες που δημοσιεύτηκαν την τελευταία πενταετία.

Επεξήγηση 1: Η χρήση στοιχείων από το ISI Web of Science ή το Scopus έχει σκοπό να κάνει την εφαρμογή του κριτηρίου πιο αντικειμενική και να αποτρέψει συναδέλφους να χαρακτηρίζουν περιοδικά όπως το Κοσμοπόλιταν κ.ά. ως επιστημονικά. Είναι σημαντικό οι πανεπιστημιακοί να συνεργάζονται και με τέτοια περιοδικά (π.χ. γράφοντας εκλαϊκευτικά επιστημονικά άρθρα) αλλά αυτή η δραστηριότητά τους δεν μπορεί να θεωρηθεί ερευνητική.

Επεξήγηση 2: Ένας νέος επιστήμονας, υποψήφιος λέκτορας, που είναι μόνος συγγραφέας ή και συν-συγγραφέας έστω μιας δημοσίευσης με μια αναφορά από άλλο επιστήμονα, έχει αμέσως $h = 1$ και εκπληρώνει το κριτήριο. Θεωρούμε λογικό ένας υποψήφιος χωρίς ούτε μια αναφορά σε μια εργασία του να μην εκλέγεται λέκτορας.

Επεξήγηση 3: Θεωρώντας ότι κάθε ανώτερη βαθμίδα απαιτεί μεγαλύτερη ερευνητική εμπειρία, είναι λογικό να μεγαλώνει κατά 1 τουλάχιστον η ελάχιστη απαίτηση όπως ανεβαίνουμε τις βαθμίδες.

Επεξήγηση 4: Θεωρώντας λογικό να απαιτούμε από τους παλιότερους ό,τι και από τους νεότερους, είναι λογικό ότι το έργο και αυτών στις υψηλότερες βαθμίδες την τελευταία πενταετία, αν απομονωθεί από το προγενέστερο έργο τους, να εκπληρώνει την ελάχιστη απαίτηση του λέκτορα, δηλαδή $h = 1$ για την τελευταία πενταετία.

Κριτήριο 2 – Διδακτική δραστηριότητα και αναγνώριση: Ο κρινόμενος θα πρέπει να έχει επιβλέψει τουλάχιστον μία ακαδημαϊκή εργασία ανά διετία στο σύνολο της περιόδου που υπηρετεί και τουλάχιστον μία εργασία ανά έτος την τελευταία πενταετία.

Διευκρίνιση 1: Ακαδημαϊκή εργασία θεωρείται μια εργασία φοιτητή που αντιστοιχεί σε ελάχιστο χρόνο εκπόνησης ενός ακαδημαϊκού εξαμήνου: διπλωματική εργασία, μεταπτυχιακή εργασία, διδακτορική διατριβή.

Διευκρίνιση 2: Το κριτήριο είναι εύκολα εφαρμόσιμο στα πολυτεχνεία που έχουν το θεσμό της διπλωματικής εργασίας υποχρεωτικά για κάθε φοιτητή.

Διευκρίνιση 3: Λαμβάνονται υπόψη εργασίες που έχουν ολοκληρωθεί και βαθμολογηθεί.

Διευκρίνιση 4: Στα νέα μέλη ΔΕΠ το κριτήριο δεν έχει εφαρμογή και θα πρέπει να αντικατασταθεί από αξιολόγηση βασισμένη σε οργάνωση διάλεξης του υποψηφίου.

Επεξήγηση 1: Χρησιμοποιείται ως κριτήριο η ακαδημαϊκή εργασία (αντί της διδασκαλίας μαθημάτων) γιατί, ακριβώς λόγω της ελευθερίας των φοιτητών στην επιλογή επιβλέποντα, ενέχει και κάποιο ποιοτικό στοιχείο της διδακτικής ικανότητας του κρινόμενου. Ένας κακός δάσκαλος, μπορεί να κάνει το μάθημα που του αναθέτει η Σχολή, αλλά δεν προσελκύει φοιτητές που θα θέλουν να εκπονήσουν διπλωματική ή μεταπτυχιακή εργασία μαζί του.

Επεξήγηση 2: Η μεγαλύτερη συχνότητα που θέτει το κριτήριο στην τελευταία πενταετία έχει σκοπό να τονίσει τη σημαντικότητα της αδιάλειπτης παροχής διδακτικού έργου από όλους τους πανεπιστημιακούς και ιδίως αυτούς που επιδιώκουν την εξέλιξή τους.

Επεξήγηση 3: Νομίζουμε ότι είναι λογικό να λαμβάνονται υπόψη για την αξιολόγηση του διδακτικού έργου των υποψηφίων και τα ερωτηματολόγια των φοιτητών. Όμως, στο υπάρχον ακαδημαϊκό πλαίσιο, δεν δημοσιοποιούνται οι απαντήσεις στα ερωτηματολόγια και έτσι εναπόκειται στον εκάστοτε υποψήφιο η απόφαση για το αν θα τα δημοσιοποιήσει ή όχι. Ευελπιστούμε ότι στο μέλλον τα πανεπιστήμια θα είναι πιο διαφανή και θα δημοσιοποιούν τη φοιτητική αξιολόγηση των διδασκόντων.

Κριτήριο 3 – Προσωπικότητα υποψηφίου: Καμία από τις εργασίες του κρινόμενου δεν πρέπει να είναι, εν όλω ή εν μέρει, προϊόν λογοκλοπής.

Διευκρίνιση 1: Εν μέρει λογοκλοπή θεωρείται η αντιγραφή κειμένου άλλων συγγραφέων, μήκους π.χ. μερικών παραγράφων ή και σελίδων, και η παράθεσή του χωρίς αναφορά της προέλευσής του (ή με παραπλανητική αναφορά που αποκρύπτει το μέγεθος της αντιγραφής).

Διευκρίνιση 2: Αναλυτικά στοιχεία για το τι είναι λογοκλοπή (plagiarism) δίνονται από τον plagiarism.org.

Διευκρίνιση 3: Αν και ο ορισμός του plagiarism.org περιλαμβάνει και την περίπτωση αυτο-λογοκλοπής (αντιγραφή άλλου κειμένου του ίδιου συγγραφέα και παρουσίασή του ως πρωτότυπου) εδώ χρησιμοποιείται στενότερος ορισμός που αφορά λογοκλοπή από άλλο συγγραφέα.

Επεξήγηση 1: Ο νόμος καθορίζει ότι στοιχεία που, μεταξύ άλλων, συνεκτιμώνται κατά την κρίση για κατάληψη θέσης ΔΕΠ είναι «το δημοκρατικό ήθος, η προσωπικότητα του υποψηφίου και η κοινωνική του προσφορά». Κατά συνέπεια είναι λογικό να υπάρχει ένα ελάχιστο κριτήριο και σε αυτό τον τομέα.

Επεξήγηση 2: Το κριτήριο που έχει επιλεγεί ως ελάχιστο αναφέρεται σε μια αντικοινωνική συμπεριφορά και παραβίασή του δείχνει στοιχεία της προσωπικότητας του κρινόμενου όχι συμβιβαστά με τη διεθνή ακαδημαϊκή δεοντολογία.

Εναλλακτική μέθοδος σύνταξης εισηγητικής έκθεσης

Το γεγονός ότι η πρακτική της λογοκλοπής είναι υπαρκτή (αν και σπάνια) έχει εν μέρει προκληθεί από την υπονοούμενη από τον νόμο—και τον τρόπο εφαρμογής του—έμφαση στο ποσοτικό στοιχείο της επιστημονικής παραγωγής. Οι πανεπιστημιακοί επιδιώκουν να παράγουν μεγάλη ποσότητα επιστημονικών κειμένων ώστε, συγκρινόμενοι με τους τυχόν ανθυποψήφιούς τους, να εμφανίσουν μεγαλύτερα νούμερα και να τους κερδίσουν στην εκλογή. Η λογοκλοπή είναι η χειρότερη από τις παρενέργειες αυτού που έχει χαρακτηριστεί ως νόμος του «δημοσίευσε ή πέθανε» (publish or perish), αλλά υπάρχουν και άλλες (π.χ. η δημοσίευση τύπου σαλαμιού και η ανακύκλωση—βλ. [σχετικές δημοσιεύσεις του ΔΚ](#)).

Μια δευτερογενής συνέπεια αυτών των πρακτικών είναι να αντιμετωπίζονται σοβαρά προβλήματα στη σύνταξη εισηγητικών εκθέσεων. Τα μέλη εισηγητικών επιτροπών συχνά καλούνται να κρίνουν (άρα πρέπει να διαβάσουν) αρκετές εκατοντάδες κειμένων που υποβάλλουν οι υποψήφιοι (και μεις υποβάλαμε εκατοντάδες κειμένων στις εκλογές μας). Η δουλειά της εισηγητικής επιτροπής είναι πολύ κοπιαστική και γίνεται με πλημμελή τρόπο και με μεγάλη καθυστέρηση, παραβιάζοντας και τις χρονικές προθεσμίες του νόμου. Προκύπτουν ογκώδεις εισηγητικές εκθέσεις που δεν μπορούν καν να διαβαστούν από όλους τους εκλέκτορες στο σύνολό τους. Και το τελικό αποτέλεσμα είναι μειωμένης ποιότητας, αναντίστοιχη με την προσπάθεια που καταβλήθηκε, διότι οι εκθέσεις αναλύονται σε επουσιώδεις πτυχές των υποψηφιοτήτων (π.χ. σε ανάλυση δεύτερης διαλογής κειμένων και καμιά φορά πολλαπλών αντιγράφων του ίδιου κειμένου) και κινδυνεύουν να χάσουν τον ουσιώδη στόχο.

Για να περιορίσουμε στο ελάχιστο αυτά τα αρνητικά συμπτώματα, αλλά και λόγους αντικειμενικής σύγκρισης του ποσοτικού μέρους του δημοσιευμένου έργου των υποψηφίων, χρησιμοποιώντας κοινό μέτρο για όλους, προτείνουμε το ακόλουθο:

Κριτήριο ποσότητας επιστημονικού έργου: Για κάθε υποψήφιο υπολογίζεται ένας αριθμητικός δείκτης ποσότητας του δημοσιευμένου έργου ίσος με το συνολικό αριθμό των δημοσιεύσεων που περιέχονται στις καταξιωμένες βάσεις επιστημονικών δημοσιευμάτων ISI Web of Science και Scopus.

Επεξήγηση: Η εισηγητική έκθεση δεν χρειάζεται να περιέχει καν ολοκληρωμένο κατάλογο όλων των δημοσιευμάτων των υποψηφίων, αλλά μπορεί να παραπέμπει τους εκλέκτορες στα βιογραφικά υπομνήματα των κρινόμενων προκειμένου να δουν τέτοιους καταλόγους.

Χωρίς να παραγνωρίζουμε τη σημασία της ποσότητας του παραγόμενου έργου, θεωρούμε ότι η ποιότητα είναι πιο σημαντική. Έτσι, προτείνουμε δύο ποιοτικά κριτήρια, ένα έμμεσο και ένα άμεσο.

Έμμεσο κριτήριο ποιότητας επιστημονικού έργου: Για κάθε υποψήφιο υπολογίζεται ένας αριθμητικός δείκτης σπουδαιότητας του δημοσιευμένου έργου ίσος με το συνολικό αριθμό των ετερο-αναφορών στις εργασίες του που περιέχονται στις βάσεις επιστημονικών δημοσιευμάτων ISI Web of Science και Scopus.

Επεξήγηση: Το κριτήριο είναι αντικειμενικό και χρήσιμο, αλλά δεν πρέπει να ερμηνευτεί ως απόλυτα αντιπροσωπευτικός δείκτης της ποιότητας του δημοσιευμένου έργου, αφού είναι γνωστό ότι πολλές πρωτοποριακές εργασίες έτυχαν αναφοράς από άλλους μετά από πολλά χρόνια, ενώ άλλες εργασίες μέτριας στάθμης μπορεί να προσελκύσουν πολλές αναφορές.

Άμεσο κριτήριο ποιότητας επιστημονικού έργου: Αναλύεται και κρίνεται επί της ουσίας για κάθε υποψήφιο ένας αριθμός δημοσιεύσεων n , το πολύ ίσος προς τον αριθμό της βαθμίδας συν τρία.

Διευκρίνιση 1: Ονομαστικός αριθμός κρινόμενων δημοσιεύσεων = 4 για λέκτορα, 5 για επίκουρο καθηγητή, 6 για αναπληρωτή καθηγητή και 7 για καθηγητή.

Διευκρίνιση 2: Σε περίπτωση που ένας κρινόμενος έχει συνολικό αριθμό δημοσιεύσεων πιο μικρό από τον παραπάνω ονομαστικό αριθμό, είναι αυτονόητο ότι θα κρίνονται όλες οι δημοσιεύσεις του.

Διευκρίνιση 3: Σε περίπτωση που ένας κρινόμενος έχει συνολικό αριθμό δημοσιεύσεων μεγαλύτερο από τον παραπάνω ονομαστικό αριθμό, καλείται να υποδείξει ο ίδιος ποιες απ' αυτές θεωρεί πιο αντιπροσωπευτικές του έργου του. Αν δεν δείξει ενδιαφέρον να συνεργαστεί, τότε τις αντιπροσωπευτικές δημοσιεύσεις καθορίζει η εισηγητική επιτροπή.

Επεξήγηση: Το κριτήριο δεν αποτελεί δική μας πρωτότυπη ιδέα. Ακολουθείται ήδη σε πολλά Αμερικανικά πανεπιστήμια.

Είναι αυτονόητο ότι πέρα από τους παραπάνω δείκτες και κριτήρια η εισηγητική έκθεση περιέχει και συνοπτικά βιογραφικά στοιχεία των υποψηφίων που αναδεικνύουν τα κύρια στοιχεία του έργου και της προσωπικότητάς τους, καθώς και αξιολογική κατάταξη των υποψηφίων και πρόταση προς το εκλεκτορικό σώμα.

Κεντρικής σημασίας επιδίωξη της εναλλακτικής πρότασης είναι η έγκαιρη εκπόνηση και υποβολή της εισηγητικής έκθεσης, δηλαδή μέσα στην αποκλειστική προθεσμία των 60 ημερών που επιβάλλει ο νόμος. Η ανάλυση 4-7 εργασιών κατά μέγιστο είναι συμβιβαστή με αυτό το χρονικό περιθώριο. Επιπλέον θεωρούμε ότι δεν αδικεί τους υποψήφιους, αφού θα τους κρίνει στη βάση των πιο ουσιαστικών επιτευγμάτων τους. Αν μάλιστα γενικευτεί αυτή η πρακτική, θα αποθαρρύνει τα νοσηρά συμπτώματα που προαναφέρθηκαν και θα οδηγήσει σε ποιοτικά καλύτερα πανεπιστήμια.

Θεωρούμε ότι αν συμφωνούν τα μέλη μιας εισηγητικής επιτροπής, η πιο πάνω πρόταση είναι άμεσα εφαρμόσιμη. Δεν χρειάζεται αλλαγή του νομικού πλαισίου, εφόσον υπάρχουν αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας που την καθιστούν σύννομη. Συγκεκριμένα:

Σ.τ.Ε. 1595/92: Η εισηγητική επιτροπή δεν υποχρεούται να αναλύσει στην έκθεσή της το σύνολο των εργασιών των υποψηφίων αλλά τις πλέον χαρακτηριστικές εξ αυτών κατά την επιστημονική κρίση της, τηρώντας ίσο μέτρο κρίσης. Δεν υπόκειται δε σε ακυρωτικό δικαστικό έλεγχο η ουσιαστική εκτίμηση της εισηγητικής επιτροπής για το κατά πόσο μια εργασία είναι χαρακτηριστική και αναδεικνύει κατά τρόπο καίριο την επιστημονική ικανότητα ενός υποψηφίου.

Σ.τ.Ε. 2287/00: Η εισηγητική επιτροπή έχει ως έργο να προβεί με την έκθεσή της σε πληρέστερη κατατόπιση του εκλεκτορικού σώματος για την επιστημονική ικανότητα και καταλληλότητα των υποψηφίων. Για την πραγματοποίηση του σκοπού αυτού οφείλει : α) να αναλύσει και να

αξιολογήσει το έργο και την προσωπικότητα κάθε υποψηφίου, εκφέροντας κρίση για την προσφορά του στην πρόοδο της επιστήμης, β) να διατυπώσει την άποψή της εάν οι υποψήφιοι ανταποκρίνονται στα απαιτούμενα από το νόμο προσόντα και γ) εάν κρίνονται περισσότεροι του ενός υποψήφιοι να προβεί σε αξιολογική κατάταξή τους. Η επιτροπή για να παράσχει ακριβή εικόνα του κάθε υποψηφίου οφείλει να αναλύσει και να κρίνει τα έργα του, την επιστημονική του δράση και τα λοιπά ουσιαστικά του προσόντα. Δεν υποχρεούται όμως να αναλύσει απαραίτητως όλες τις εργασίες των υποψηφίων, αλλά, τηρώντας το ίσο μέτρο κρίσεως, δύναται κατά την επιστημονική της κρίση να αναλύσει τις πλέον χαρακτηριστικές, από τις οποίες καταφάνεται η επιστημονική αξία του υποψηφίου χωρίς να υποχρεούται στην τήρηση ορισμένης μεθοδολογίας ή συστήματος.

Δ. Κουτσογιάννης, Μ. Καρλαύτης, Ε. Σαπουντζάκης

(τελευταία έκδοση 3: 2011-01-05; έκδοση 2, Δ. Κουτσογιάννης & Μ. Καρλαύτης: 2010-01-25· έκδοση 1, Δ. Κουτσογιάννης: 2009-11-08)